

Друга тенденция е банковото регулиране, което в сравнение с другите финансови сектори е най-развито и комплексно. Високото равнище на регулиране ограничава поетите рискове, но паралелно с това намалява маневреността на банките и техните печалби. Ето защо винаги е стоял въпросът как да се намери идеалният баланс между това регулирането да постигне своите цели и това да не се ограничава ефективността на банките. През последните десетилетия Базелският комитет по банков надзор (Basel Committee on Banking Supervision) се утвърди като международна институция, която:

- определя препоръчителна капиталова рамка и други банкови регулатори;
- поддържа контакт с всички основни финансови организации, като приетите документи се отнасят до укрепването на стабилността и прозрачността на банковата система като цяло;
- препоръчва практики и методи за управление на риска;
- провокира дискусия по банкови и макроикономически въпроси;
- провежда изследвания в областта на банковия надзор и обобщава резултатите от тях и др.

Без съмнение едно от достиженията на Базелския комитет бе Международното унифициране на капиталовите мерки и стандарти (International Convergence of Capital Measurement and Capital Standards) от юли 1988 г., което дефинира най-комплексния индикатор за здравето на банките - капиталовата адекватност.

Преди издаването на този документ международно активните кредитни институции бяха регулирани с множество различни национални стандарти, което се оказа нецелесъобразно и водещо до регулаторен арбитраж. В този смисъл първото Базелско споразумение имаше предназначение на световен регламент. То предполага стандартизирана оценка на кредитните рискове по отделни групи контрагенти - залага се на принципа "една мярка за всички", като активите се групират и към тях се прилагат унифицирани (единни) рискови тегла.

Като недостатък на Базел I се изтъква, че не отчита конкретните индивидуални особености на кредитните институции и не им дава възможност при изчисляването на необходимия капитал да елиминират позиции, по които не съществува или съществува по-малък от отчитания риск. Всичко това изкривява статистическата оценка на риска и лишава банките с добре развити информационни системи и системи за измерване и управление на риска от възможността да отчитат пред регулаторните органи действително съществуващите рискове и да поддържат адекватен на тях размер на капитала. Налице е необходимост от прилагане на съвременни подходи с по-